

BROMANIA
BERIC

On. Direcțiunea Liceului „M. Nicoară”
Arad

ALA

OFICIUL ACADEMIEI EPISCOPIEI ARADULUI

25 bani Posta

Redacția și Administrația:

ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:

Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Cuvântare

Rostită de P. C. S. Păr. Rector Dr. N. Popoviciu la încheierea
anului școlar dela Academia Teologică

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns la sfârșitul anului școlar 1938/39 și prin urmare, ca oricare om ordonat, care tinde spre atingerea scopului propus, și noi toți, profesori și studenți, care am trăit și muncit laolaltă în acest an, suntem obligați să ne întoarcem deoparte privirea asupra trecutului, dându-ne seama de ceace am prestat în cursul acestui an școlar, iar de altă parte, bazați pe experiența trecutului, să medităm asupra îmbunătățirii lucrărilor noastre din viitor.

Avem dreptul să afirmăm că prestigiul școlii noastre în afară a crescut. Dovada cea mai frumoasă pentru aceasta sunt vizitele unor înalte personalități din lumea creștină, cum a fost vizita P. S. Sale Episcopului de Gibraltar Harold Buxton și a P. S. Sale Episcopului auxiliar al Parisului Roger Beaussart, precum și vizita P. Sf. Sale Părintelui Episcop al Argeșului Grigorie. Cele două vizite dintâi se pot considera ca evenimente unice în viața școlii noastre. Dar a crescut prestigiul școlii noastre și prin manifestările externe ale școlii, dintre cari menționez meditațiile religioase ținute în postul Nașterii Domnului de Păr. Prof. Ilarion Felea în sala festivă a Internatului diecezan de fete, festivalul religios aranjat de școala noastră din prilejul Duminecii Ortodoxiei în Palatul Cultural, precum și festivalurile artistice aranjate de Societatea studenților în teatrele din loc și Timișoara prin prezentarea piesei „Avram Iancu” de Lucian Blaga. Toate aceste fapte au contribuit la întărirea prestigiului tradițional, de care se bucură școala noastră în fața lumii din afară.

În ceace privește viața internă a școlii noastre ne-am năzuit și în acest an ca cei ce vor ieși din această școală să fie cât mai bine

pregătiți mai ales în două direcții: 1. să-și câștige cât mai complecte cunoștințe din știința teologică și 2. să-și frământeze aluatul sufletului și inimii, întărindu-și tot mai mult dispoziția internă sufletească, vocația către slujba preoțească, acest talant, cu care au fost inzestrați de Dumnezeu. Căci numai armonioasa împerechere a ambelor acestor ramuri ale pregătirii candidaților de preoți poate face din cineva un bun păstor sufletesc.

Dacă un candidat de preot nu poate fi și un savant în toate științele teologice și în celelalte, care stau în legătură cu disciplinele teologice, totuși în fiecare absolvent al acestei școlii trebuie să fie înrădăcinată conștiința că până la moarte trebuie să-și îmbogățească neîncetat comoara sufletului său cu multiple și variate cunoștințe trebuincioase pentru călăuzirea sufletelor spre mântuire. Canonul al 2-lea al sinodului al VII-lea ecumenic cere cunoașterea Sf. Scripturi și a canoanelor, dar tot așa de necesare sunt preotului și celelalte ramuri ale științei teologice, ca istoria, doctrina Bisericii și teologia practică. Căci cum va răspunde preotul poruncii Mântuitorului nostru Iisus Hristos de a fi „lumina lumii”, cum va avea el pretenția de a fi un bun duhovnic, predicator sau catihet, care să țină pas cu evoluția vieții și timpului, dacă nu va simți nevoia și dorul unei permanente hrăniri din izvoarele nesecate ale științelor teologice, din care apoi să verse cu îmbelșugare în sufletele păstoriților săi. Mântuitorul voind să arate nebunia ignoranților, cari au pretenția de a învăța pe alții, zice: „Orb pe orb de va povățui, amândoi în groapă vor cădea” (Mat. XV. 14), iar Sf. Grigorie Teologul zice: „Eu socotesc că are multă dreptate Solomon, când zicea:

Mai este un rău, pe care l-am văzut sub soare, anume omul, care-și inchipue și se crede pe sine înțelept (Prov. XXVI, 12). Dar este mult mai rău, când celce nu-și dă seama de ignoranța lui, mai are încă pretenția să învețe pe alții" (Despre fugă, cap. 50, citat după. P. Vințilescu, Preotul în fața chemării sale de păstor al sufletelor, pag. 219). Canonul 58 apostolesc amenieșă cu afurisirea și chiar caterisirea pe preotul, care nu poartă grijă de popor și nu-l învață dreapta credință. Iar canonul 19 al sinodului trulan poruncește ca preoții să învețe poporul cu cuvintele dreptei credințe în toate zilele și mai ales în Dumineci.

Dacă ne dăm seama despre rezultatul ce l-am obținut sub acest raport în anul școlar, ce se încheie, deși formal suntem mulțumiți, totuși cred că încă nu am atins ținta, spre care trebuie să tindem ca toții, atât noi profesorii, cât și DVoastre studenții. Nimeni să nu fie deci surprins de strictețea tot mai mare, cu care va fi apreciat progresul în studii al studenților și dacă se va cere o pregătire și mai bună, căci astăzi nu mai există cineva care să nu recunoască importanța științei teologice pentru viitorul preot. Păr. Prof. Ilarion Felea în frumosul său studiu despre „Teologie și Preoție“ formulează în privința aceasta următoarea concluzie: „între teologie și preoție este aceeași legătură ca între teoria artei și opera de artă. Teologia este teoria artei; preoția este însăși opera de artă“ (pag. 46). Așadar după cum fără teoria artei nu se poate o operă de artă, așa nici fără teologie nu poate fi cineva preot. Suntem datori și față de Sf. noastră Biserică și față de noi înșine ca pentru viitor să ne înțelegem silințele, luând aminte la cele scrise de Sf. Ap. Pavel către ucenicul său Timoteiu: „Preoții, care-și în bine dregătoria, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cel ce se ostenesc în cuvânt și în învățatură“ (I. Tim. V. 17).

Aceiași importanță am dat și celeilalte direcții a pregătirii preoțești: fructificarea talantului vocației spre slujba viitoare duhovnicească. Dar dacă în privința progresului în studiu putem fi mulțumiți într'o măsură anumită, apoi în ceea ce privește cealaltă parte a pregătirii cred că avem de făcut mult mai mult în viitor. Avem de învins, și noi profesorii și DVoastre studenții, mult mai multe greutăți în această privință. Căci dacă în câștigarea cunoștințelor teologice studentul teolog vine la noi cu un oarecare aport câștigat deja și merge mai departe pe un drum bătătorit, fiindu-i dragostea pentru științe cultivate și în celelalte școale,

apoi în privința întăririi convingerii religioase și a conștiinței sublimității slujbei preoțești partea cea mai mare a celor, care intră în școala teologică, vin în cazul cel mai bun numai cu conștiința vagă a unei vocațiuni preoțești. Cine nu simte însă în sufletul său nici măcar această conștiință vagă a dispozițiilor sale sufletești spre slujba Domnului nu știu pentru ce și-ar mai pierde între pereții acestei școale câțiva ani de viață fără de nici un folos, nici pentru Biserică și nici pentru sine. Fără îndoială că vocația preoțească este o chemare de sus, dela Dumnezeu, și care se manifestă în multiple aptitudini sufletești spre cariera preoțească. Iată cum caracterizează Păr. Prof. Petre Vințilescu aceste aptitudini: „Un copil, care-și face regulat rugăciunile, concentrat și într'o atitudine meditativă, care iubește biserica și manifestă dorința fierbinte de a participa la serviciul divin și de a îndeplini chiar mici servicii în această ocaziune, care reține cântări bisericesti și are o predilecție serioasă în a reproduce melodiile imnelor bisericesti; cari respectă poruncile bisericii și se arată pătruns de ele în purtarea lui; care se simte atras de persoanele bisericesti și le respectă, — un astfel de copil manifestă toate semnele vocației sacerdotale“... (Preotul în fața chemării sale de păstor, pag. 70—71). Numai un tânăr înzestrat cu aceste aptitudini poate avea toate șansele de a deveni un bun preot, dar cu condițiunea neapărată ca în timpul petrecut aici să-și cultive cât mai mult aceste aptitudini sufletești și să se fortifice tot mai mult în această direcție prin emanciparea de concepțiile lumești și de mediul lumii din afară, prin rugăciune, meditație, prin participarea cât mai activă la serviciul divin și printr'o stăruință de fier în îndrumarea și cultivarea tuturor aptitudinilor sufletești spre cele duhovnicești și dumnezeiești. Și toate aceste mijloace trebuiesc exercitate în mod benevol, prin autodisciplinarea voinței, prin solidaritatea spontană a tuturor, căci mijloacele disciplinare aplicate din afară nu-și pot atinge scopul. Dacă se aplică și pedepse disciplinare celor renitenți, aceasta se face nu pentru că am fi convinși că prin astfel de sancțiuni am putea influența prea mult pe cei vinovați de călcarea disciplinei, ci mai mult pentru menținerea bunei ordine externe în viața școalei noastre, pentru ferirea elementelor sănătoase de molipsire și pentru eliminarea celor, cari nu se pot încadra în ordinea disciplinară a școalei noastre.

Autoritățile noastre bisericesti, în frunte cu Prea Sf. nostru Păr. Episcop și noi profe-

sorii ne străduim să creiem atmosfera și condițiile cuvenite, precum și să Vă punem la dispoziție toate mijloacele necesare, cari să Vă ușureze pregătirea DVoastre în această privință. Dela DVoastre nu cerem altceva, decât ca în interesul binepriceput al Sf. noastre Biserici și al DVoastre personal, să nu lăsați să părăginească talantul insuflat de Dumnezeu în DVoastre, ci să-l fructificați cât mai mult în timpul ce-l petreceți aici, ca astfel și sub acest raport în viitor să putem arăta un progres mai apreciabil decât în anul ce l încheiem astăzi.

Cu aceste constatări pentru trecut și perspective pentru viitor încheiem anul școlar 1938/39, aducând mulțumiri în prima linie atotmilostivului Dumnezeu pentru tot ajutorul, de care ne-a învrednicit întru îndeplinirea datoriilor noastre de profesori și studenți. Gândul nostru se îndreaptă apoi cu recunoștință spre supremul nostru părinte sufletească, Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei care ne-a ocrotit mai mult decât un părinte și rugăm pe I. P. C. Sa Părintele Consilier Mihai Păcățianu să binevoiască a-l transmite simțemintele noastre de profund omăgiu, respect și mulțumiri calde. Deasemeni rugăm pe I. P. C. Sa să binevoiască a transmite și Veneratului Consiliu Eparhial mulțumirile noastre pentru purtarea de grijă de școala noastră, iar personal I. P. C. Sale îi mulțumim pentru sarcina ce a primit-o ca delegat al Veneratului Consiliu Eparhial de a onora cu prezența sa această modestă solemnitate. În fine mulțumind iubiților mei colegi și colaboratori pentru râvna și devotamentul ce l-au depus întru munca lor pentru bunul mers al instrucțiunii și educațiunii și dorind tuturor Dlor studenți, alături celor care vor mai rămâne în viitor în mijlocul nostru, cât și celor cari acum pleacă în viața obștească bisericască, să progreseze tot mai mult în cele duhovnicești, declar încheiat anul școlar 1938/39.

Dumineca 6 după Rusalii.

Chipul și asemănarea lui Dumnezeu în noi

Evangelia despre slăbănogul din Capernaum ne înfățișează pe un om vrednic de toată mila. Patru sănătoși îl duc înaintea lui Hristos Domnul, dar neputința lui e așa de mare, că nici mâna nu și-o poate duce spre închinare, nici gura nu-l poate grăi cuvinte de rugăciune. Fără să vrei, îți vin în minte gândurile ca gândul cuprins în cântarea bisericască ce zice: „Cum ne-am stricat noi, cei ce purtăm chip nestruciat și

carl cu suflare dumnezeecă am luat suflet nemuritor“. Cu ce milă vor fi privit cei din mulțime la acel neputincios: omul, chipul lui Dumnezeu se frământă și se sbate slăbănog.

E omul chipul și asemănarea lui Dumnezeu, precum este scris, sau e praf și pulbere, precum strigă prorocul?

Sfânta Scriptură ne spune, că Dumnezeu a făcut pe om după chipul și după asemănarea sa. Din pământ a luat țărână, dar n'a zis să se facă din țărână, cum a zis pomilor, sau tărâtoarelor, ci cu mâna sa l-a învrednicit să-l zidească și cu suflarea sa i-a dat suflet viu. L-a pus stăpân peste toate vietățile și peste toți pomii pământului, peste păsările cerului și peste peștii apelor.

Pentru aceasta cânta Psalmistul: L-ai făcut (pe om) cu puțin mai mic decât îngerii, cu mărime și cu cinste l-ai încununat (Ps. 8, 6.) Ingerii când se fac văzuți din porunca lui Dumnezeu, se arată cu chip de oameni. Sfânta Treime arătându-se de demult lui Avram, în chip de trei oameni s'au văzut. Hristos Mântuitorul și Fiul lui Dumnezeu, trup omenesc a luat făcându-se Fiul-Omului. Așa mare cinste s'a dat chipului omenesc în iconomia lui Dumnezeu.

Sfinții Părinți și învățători ai Bisericii spun, că chipul și asemănarea lui Dumnezeu în om e cu adevărat în sufletul acestuia. Anume, făcând deosebire între chip și asemănare, ne învață că *chipul* înseamnă darurile firești ale sufletului omenesc, daruri pe cari le are fiecare om: ca mintea, libertatea; iar *asemănarea* e râvna de a desăvârși darurile firești, prin sârguință, învățătură, virtute, dar mai ales prin câștigarea darurilor sfântului Duh în sfințele Taine.

Atunci de ce strigă prorocul: eu sunt pământ și cenușe, oase goale, praf și pulbere pe cari le bat vânturile? Iată, zice înțeleptul (Ecl. 7, 29), ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei au căutat tot felul de viclesuguri...; să se întoarcă pulberea în pământ, cum a fost și duhul să se întoarcă la Dumnezeu, care l-a dat. (Ecl. 12,7). A fost stăpân peste toate și ar fi putut să rămână stăpân și toate l s'ar fi supus, dar omul însuși s'a făcut începătură răsvrătirii. S'a făcut tovarăș și a dat ascultare celui rău.

Judecata păcatului a fost dată de Dumnezeu: Pământ ești și în pământ te vei întoarce. Și atunci chipul lui Dumnezeu s'a schimonosit în om, asemănarea s'a întunecat. Cele stăpânite de om nu i s'au supus mai mult. Pământul nu-și mai dădea rodul. Sudoarea feței omului uda bolovanii și bolovanii scoteau spinii și pălămidă. Animalele s'au însălbăticit, s'au răsvrătit și ele și s'au întors împotriva omului și omul s'a ascuns în peșteri, în crăpăturile pământului. În lupta cu însălbăticiunile s'a însălbăticit și el. Nu e mirare, că pe omul căzut din rai și ascuns în peșteri,

unil dintre învățați nici nu-l mai cred om, ci troglodit, molmă.

Mintea i s'a îngustat și nu trecea dinco' de gura peșterii în care-și avea culcușul, iar libertatea i-a fost măcinată de frica de fiară, de frig și căldură, de fulger și tunet și mai ales de moarte.

Se pare că durerea și frica aceasta e cuprinsă în minunata cântare dela înmormântări: „Pâng și mă tânguesc când gândesc la moarte și văd în mormânturi zăcând frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu: grozavă, nemărită și neavând chip... Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, după porunca lui Dumnezeu, precum este scris”.

Alunecări de acestea au fost și mai târziu. Egiptenii, de pildă, a căror știință a fost vestită, au ajuns, până ca ieri să trăiască în colibe. Grecii de azi se minunează de ce au făcut strămoșii lor, dar ei nu le mai știu face. Mirodeniile întrebunțate oarecând pentru îmbalsamarea morșilor și cari opriau putrezirea cărnii, azi nu mai sunt cunoscute. Grădinile suspendate ale Babilonului azi nimeni nu le mai știe face. Un profesor de istorie a arătat mai anul trecuți tencuiala din picioarele podului lui Traian lângă Turnu Severin și inginerii arhitecți i-au mărturisit, că azi nimeni nu mai știe face tencuială ca aceea.

Căderea și întunecarea de acest fel se vede mai bine la singuratici: beivului i se schimonosește fața, mintea i se îngustă, sufletul i se întunecă. Infățișarea fioroasă a ucigașului nu e urmarea ocnei, ci a însălbăticiturii. Casele de nebuni și nenorocirii din ele sunt pi'de de stricarea chipului și asemănării lui Dumnezeu în oameni. Nebunia e urmarea păcatului, desfrău'ui.

Mai este oare scăpare? Mai putem-ne ridica la chipul și asemănarea ce ni s'a dat și pe care am pierdut-o?

Sfântul Evanghelist Ioan (5, 21) ne dă această nădejde: „că precum Tatăl scoală morșii și-i învază, așa și Fiul, pe care voește, îi învază”. Iar Hristos: „Pe cel ce vine la mine, nu-l voi scoate afară”.

Intr'o carte scrie, că un ucigaș pe care poliția nu-l știa încă, a văzut Noul Testament și cum nu-l mai avusese în mână, răfola cu infrigurare. A auzit el ceva și nu știa unde se află. Întrebat ce căută, el a cerut să i se citească din Evanghelia despre învierea lui Lazăr. Era incredințat, că cel ce a înviat pe Lazăr din morșii, îl va aduce și pe el la o nouă viață, îi va reda chipul și asemănarea lui Dumnezeu, pe care simția că le-a pierdut prin păcatul uciderii. De altă parte Psalmistul spune, că Dumnezeu cunoaște întocmirea noastră și-și aduce aminte de noi, că țărână suntem (102, 14). Inșă noi trebuie să vrem aceasta întâi.

Să fie pururea vie în noi cunoștința și credința dreptului Iov (33, 4) că Duhul lui Dumnezeu ne-a făcut și suflarea celui Atotputernic ne dă viață. Apostolul Pavel cere creștinilor un deosebit fel de pur-

tare, am zice, un fel de mândrie creștinească, scriind: Ca fiil lumii să umblați. Aceasta înseamnă: să fiți sănguiicios în munca ta. Ești școlar: învază cu dragoste; ești învățator: pune însuflețire în luminarea copiilor; ești funcționar: să-ți faci slujba dep'ir; ești meseriaș: mâna ta să dea tot mai frumoase și mai trainice lucruri; ești plugar: muncește în holdă cu credință că lucrezi împreună cu Dumnezeu. Prin muncă cinstită chipul și asemănarea lui Dumnezeu se luminează în noi.

De altă parte ferește chipul și asemănarea lui Dumnezeu din tine, de lene, beție, desfrău, de mândrie, de ură și de tot păcatul și patima ce ar putea să le întunece.

Să prețuești apoi chipul și asemănarea lui Dumnezeu și în aproapele tău, în cel din casa ta, în cei mai mici și mai slabi decât tine, în cei de sub porunca ta. Orice nedreptate, durere, mânie, le-ai face, acestea întunecă în ei chipul și asemănarea lui Dumnezeu, îi smintește cum zice Scriptura și cel ce aduce celor mai mici sminteală, are păcat tot așa de mare ca omorul.

Ca fiii luminii să umblați. Imbrăcați-vă în omul cel nou, cel zidit după Dumnezeu, întru dreptatea și întru științea adevărului (Efeseni 4, 24) căci Domnul este Tatăl nostru. Noi suntem lutul și el olarul; noi toți suntem lucrul mâinilor lui (Isaia 64, 8). Iar când ne va fi rânduit să ne mutăm din această lume și să stăm înaintea dreptului Judecător, să ne învrednicim să zicem cu poetul:

...Doamne, în lume cât am stat,
Pe Tine te-am reprezentat.

Prof. Florea Codreanu

Voim să trăim!...

Marșia și Vinerea sunt zile de fârg în orașul Arad, când abia mai poate omul străbate străzile lui, din cauza mulțimii care mișună, alergând după treburi. Pentru cine atâta frământare, alergătură, alătea calcule și alăta luptă? Întrebată mulțimea, și-ar răspunde: luptăm, ne zbatem, muncim pentru viață, căci voim să trăim. Lupta totalității, ca și lupta individului, este numai și numai pentru existență, pentru viață. A trăi este binele comun al tuturor oamenilor și nu este ceva monopolizat numai de unii agreați ai sorșii.

Dar oare avem noi creștinii o viață adevărată? Nu vom greși, dacă răspundem cu negativul categoric: nu. Privește viața cum este ea în realitate și nu-ți va oferi, decât „susține crude”, scârbă și desgust. Unul nu are cuvinte destul de aspre, ca să-și deplângă desamăgirea întâmpinată în cariera sa, altul în oameni și în relațiunile cu ei, iar al treilea în desamăgirea cu sine însuși. Cine se mai minunează azi, dacă zilnic coloanele ziarelor sunt pline cu descrierea amănunțită a culărei sinucideri?

Dacă observăm însă, ce înseamnă pentru majoritatea oamenilor expresiunea: a trăi, atunci ușor înțe-

legem de unde atâtea suflete amărite, suflete înșelate, decepționate și inimi sfâșiate? Căci fraza: voim să trăim, înseamnă pentru mii și mii de oameni: voim să savurăm viața. Pentru aceștia viața este ca și o bucatărie în care se gătește excelent, o scenă la care ei asistând se amuzează perfect, sau o garderobă din care își schimbă continuu hainele pentru ca să apară bine îmbrăcați și pururea la modă.

Pentru alții, voim să trăim înseamnă: lasă-ne în pace să lucrăm, să ne facem datoria complet. Munca este podoaba ori cărui celățean care se respectă, căci prin lucru celățeanul ajunge la stare bună, la zile senine și fericite.

Unul zice: eu trebuie să lucrez pentru a ține piept vieții, altcum lumea mi-ar părea grozav de plictisitoare. Altul lucrează pentru a și ajunge idealul, aflând deplină mulțumire în lucrul său. Și iarăși altul zice: „casa mea, este celătea mea”. Familia mea, copiii mei sunt totul pentru mine. Pentru ei trăiesc și lucrez, ei formează pentru mine un continuu echivalent pentru orice fatalitate, nenorocire și neplăcere în viață! A-l avea pe ei, înseamnă pentru mine supremul bun.

Avem tot respectul pentru munca onorabilă, dar oare nu are omul motiv mai adânc pentru a vieți?

Ne place să afirmăm că nu trăim ca păgânii, că din contră avem un suflet, o inimă ciselată de creștinism. Nu arareori ne laudăm, că avem drept model de viață pe Iisus Hristos. Dar Mântuitorul zice: „Cel care își caută viața, acela și o va pierde”. Câtă vreme omul rămâne încătușat trupului, rămâne subjugat morții, iar cugelul, nădejdea și iubirea lui poartă stigmatele căderii sale. Cu cât mai mult își caută omul de azi viața, cu atât mai mult se depărtează ea de el.

A avea viață adevărat creștinească înseamnă: a înălțura „minciuna”, a învinge căderea. A trăi înseamnă: mântuirea de păcat, pulerea de a înălțura ispitele, mângâierea în suferințe, nădejdea în caz de moarte.

Mântuitorul a avut adevărata viață. După părerea omenească pentru a vieții este absolută nevoie de bani și bunuri. Iisus a fost mai sărac ca „vulpile și paserile” și totuși a avut viață. Pentru viață — zicem noi, — este nevoie de oameni, de prieteni și de societate. Iisus cutreieră singur Țara sfântă, până ce în fine, ca un mare singuratic a fost răslignit între cei doi tâlhari, și totuși El a avut viață. Pentru viață este nevoie de aprecierea oamenilor, a societății. Iisus nu avea nevoie de aceste. Putea oricine să-l urască, să-l ignoreze, să-l blasteme, să-l răstignească — și toate aceste îl conduc pe El tot mai adânc în secretul vieții adevărate. El nu are nimic de pierdut, pentru că El avea totul în Dumnezeu.

Iisus a fost Dumnezeu și om adevărat. Ce imităm noi din viața Lui?

Viața adevărată s'a ivit prin Mântuitorul. Ni s'a ivit și nouă celor obosiți și desgustați de viață și totuși atât de setoși după ea. Prin urmare să înălțurăm mrejele deșertăciunilor și ale nestatorniciei. Să-l urmăm pe El. Să-l facem pe El stăpânul vieții noastre, ca valorile vieții pe care o trăim să nu ne sfărme de stânci, nici să nu ne cufunde în adâncul pierzării...

Înapoi la Hristos, la crucea Lui, care este poarta de intrare în adevărata viață creștinească.

Prof. G. Popoviciu

Sumarele

sesiunii ordinare din anul 1939 a Adunării Eparhiale ținută în
7—8 Maiu 1939.

(Continuare)

34. Cu privire la cele arătate în pctul VIII din raportul consiliului eparhial Nr. 3381/1939, despre asistența socială, raportorul comisiunii bisericești propune, iar

Adunarea eparhială ia la cunoștință măsurile luate pentru ajutorarea celor neputincioși și năpăstuiți și invită Consiliul eparhial să stăruie și pe mai departe pentru a se intensifica activitatea de caritate în toate parohiile, cum s'a făcut în anul trecut în protopoplatele Arad și Vinga; de asemenea să se intensifice și propaganda antialcoolică, în cadrele asociației „Temperanța”.

35. Cele arătate în pctul IX din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, privitor la activitatea preoților în spitale, dispensare și penitenciare, la propunerea acelui raportor al comisiunii bisericești,

Adunarea eparhială le ia la cunoștință.

36. Referitor la punctul X din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, despre Academia teologică, schimbările în personalul didactic, serbările, comemorările, festivalurile și meditațiile religioase, înaltele vizite ale Prea Sfințitilor Episcopi streini, numărul studenților înscriși, comisiunea bisericească, prin raportorul ei, propune, iar

Adunarea eparhială cu bucurie și satisfacție ia la cunoștință, că Academia teologică a ajuns să se bucure de dreptul de a conferi absolvenților ei, titlul de licență; ia la cunoștință cu regret că distinsii profesori: I. P. C. Sa părintele arhimandrit Dr. Iustin I. Suciu, I. P. C. Sa părintele iconom stavrofor Dr. Teodor Botiș rectorul Academiei teologice și dl. Atanasie Lipovan, au fost siliți să se despartă, pentru limita de vârstă, de catedrele lor, unde au muncit zeci de ani cu dragoste și pricepere. Aprecind munca de apostolat, constatăm, că roadele bogate ale activității lor de până acum le dă drept la o binemeritată mulțumire sufletească, cât și la recunoștința și lauda ce le-o exprimă această Adunare eparhială.

Cu mulțumire se ia la cunoștință numirea și aprobarea ca rector al P. C. Sale părintelui Dr. Nicolae Popovici, iar ca profesori la catedra Testamentului Nou a părintelui Dr. Petru Dehelean, iar la catedra de Dogmatică și Apologetică a părintelui Ilarion V. Felca și la asistența de cântare și tipic bisericesc a părintelui Petru Banca, având toată asigurarea, că prin aceste alegeri potrivite, educația și îndrumarea viitorilor preoți este pusă în mâini bune.

Deasemenea ia la cunoștință munca desfășurată la Academia teologică în cadrele serbări-

lor naționale, a comemorării marilor bărbați, demnitari ai Bisericii noastre, a meditațiilor religioase, menite să dea o profundă convingere religioasă și reculegere sufletească, înaltele vizite ale PP. SS. Lor Harold de Gibraltar, Grigorie de Argeș și Roger Beaussart Episcop de Paris, cărora Adunarea eparhială le exprimă înalta sa recunoștință și mulțumită.

Adunarea eparhială exprimă mulțumiri Prea Sf. Sale pentru selecționarea studenților teologi înscriși în Academia teologică și pentru faptul că s'au primit, cu burse date de Eparhie, și studenți din Vechiul Regat, realizându-se încă un început de unificare sufletească.

37. Cu privire la cele arătate în punctul XI al raportului Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, despre absolvenții de teologie, raportorul comisiunii bisericești propune, iar

Adunarea eparhială le la la cunoștință și exprimă mulțumiri Prea Sf. Sale pentru îngrijirea arătată absolvenților de teologie, prin așezarea lor la parohii.

38. Referitor la cele arătate în punctul XII din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, despre școala de cântăreți, acelaș raportor, în numele comisiunii bisericești propune, iar,

Adunarea eparhială le la la cunoștință și invită Consiliul eparhial să intervină la autoritățile în drept atât pentru susținerea acestei școli, cum e și la alte parohii, cât și a cantoriilor în bugetul Statului, și decide ca în parohiile unde învățătorii au și diploma de cantori bisericești, aceștia să fie preferați față de absolvenții școlilor de cântăreți.

39. În ce privește cele arătate în punctul XIII din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, despre pelerinajele religioase, comisiunea bisericească, prin raportorul ei propune, iar

Adunarea eparhială cu vie mulțumire le la la cunoștință că an de an crește numărul credincioșilor, cari prin pelerinaje la Mănăstirea Hodoș-Bodrog, Schitul Sf. Gheorghe și biserica mănăstirească Lipova, își caută mângăiere sufletească.

40. Cu privire la cele arătate în punctul XIV din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, despre zidiri, renovări și sfintiri de biserică și la punctul XV despre vizitațiile canonice ale P. Sf. Sale Părintelui Episcop Andrei, raportorul comisiunii bisericești, propune, iar

Adunarea eparhială le la la cunoștință.

41. Referitor la cele arătate în punctul XVI din raportul general Nr. 3381/1939 al Consiliului eparhial, despre casele parohiale, comisiunea bisericească prin acelaș raportor propune, iar

Adunarea eparhială, după ce la aceasta chestiune la cuvântul părintele Gh. Todan și după

lămuririle date de P. Sf. Sa, că orice intervenție la diferite autorități să se facă numai pe cale ierarhică, la la cunoștință cele raportate și invită Consiliul eparhial ca să la toate măsurile necesare, pentru ca să se zidească, sau să se adapteze din edificiile fostelor școli confesionale case parohiale în toate parohiile și mai ales în cele mai înstărite. În viitor să nu se mai publice concursuri pentru îndeplinirea parohiilor, până ce parohia nu-și la angajamentul pentru zidirea casei parohiale.

42. Cu privire la cele arătate în punctul XVII din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, privitor la dăruirile făcute în anul 1938, comisiunea bisericească prin raportorul ei propune, iar

Adunarea eparhială le la la cunoștință raportul despre dăruirile făcute și invită Consiliul eparhial ca să exprime, în numele Adunării eparhiale, prin protopopii tractului, mulțumiri autorităților și particularilor pentru dăruirile și subvențiile acordate.

43. Referitor la cele arătate în raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, la punctul XVIII, despre procesele matrimoniale, la pct. XIX despre examenul de calificare preotească, la punctul XX despre cauzele disciplinare și la punctul XXI despre improprietăți, comisiunea prin acelaș raportor propune, iar

Adunarea eparhială le la la cunoștință cu mulțumire cele raportate și invită Consiliul eparhial să intervină la înaltul Guvern pentru defalcarea terenurilor necesare pentru sesii parohiale, iar în lipsă de sesii parohiale, să se dea despăgubiri prin majorarea salariului.

44. Cu privire la cele raportate la „Date statistice” și anume: Biserica și instituțiile ei, fluctuația clerului pastoral, statul personal al clerului în centru și în afară, fluctuația popoului, viața religioasă morală, viața familiară și cele despre menținerea și pe mai departe în eparhie a practicei vânzării scaunelor bisericești pe cale de licitație publică, din raportul Consiliului eparhial Nr. 3381/1939, în numele comisiunii bisericești, acelaș raportor propune, iar

Adunarea eparhială le la la cunoștință.

45. Comisiunea bisericească prin acelaș raportor prezintă raportul special al Consiliului eparhial Nr. 3486/1939, cu care înaintează, pentru aprobare, hotărârile privitoare la majorarea ajutorului lunar și cheltuielilor de înmormântare pe anul 1939/40 pentru beneficiarii fondului preotesesc, și propune, iar

Adunarea eparhială aprobă hătărîrea Consiliului eparhial plenar de sub Nr. 8 de dd. 27 Aprilie 1939.

46. Urmează la ordinea de zi desbaterea raportului generai Nr. 3314/1939 al Consiliului

eparhial, despre activitatea secției culturale a Consiliului eparhial în anul 1938. Raportorul Pavel Dârlea, în numele comisiei culturale propune, iar

Adunarea eparhială hotărăște: raportul general al secției culturale Nr. 3314/1939, fiind distribuit membrilor Adunării eparhiale, în general se ia la cunoștință și se va țipi ca anexă la actele și desbaterile Adunării Eparhiale (anexa D.)

47. Cu privire la același raport general al Consiliului eparhial Nr. 3314/1939, care este luat în dezbateri specială, același raportor al comisiei culturale propune, iar Adunarea eparhială hotărăște:

punctul 1 privitor la școala normală „Dimitrie Tichindeal“, punctul 2 privitor la liceul confesional al Eparhiei, punctul 4 privitor la catehizarea în școlile primare, punctul 5 referitor la educația religioasă a tineretului din școlile primare, punctul 6 privitor la inspecțiile protopopești, punctul 7 referitor la conferințele catinetice, punctul 9 privitor la paraclise pentru elevii școlilor secundare, punctul 12 referitor la învățământul religios în școlile de ucenici, punctul 13 referitor la societățile religioase culturale, punctul 14—15 și 16 privitoare la misiuni și propagandă religioasă, punctul 18 referitor la muzeele eparhiale, punctul 19 privitor la cercetările istorice, punctul 21 referitor la fundațiile eparhiale, punctul 22 referitor la internatul de fete, punctul 23 privitor la biroul secției culturale, după ce iau cuvântul Dr. Teodor Botiș, Dr. Cornel Iancu, Dr. Patriciu Țucra, Ascaniu Crișan, Dr. Gheorghe Ciuhandu și după lămuririle date de Prea Sf. Sa privitor la liceul confesional și la școala secundară de fete pentru viitoarele preotese, se iau la cunoștință și se invită Consiliul eparhial să ia demersurile necesare, pentru ca să se introducă în orarul școlilor normale orele de cântare și tipic bisericesc, cum au fost acelea începând cu mult înainte de războiul mondial până la votarea reformei învățământului primar normal.

48. La punctul 3 din raportul Consiliului eparhial Nr. 3314/1939 privitor la școlile primare și supraprimare, raportorul comisiei culturale propune, iar

Adunarea eparhială invită Consiliul eparhial să continue demersurile la autoritățile cu cădere pentru ca absolvenții cursului supraprimar să fie examinați și din studiul religiunii.

49. Referitor la punctul 8 din raportul general al Consiliului eparhial Nr. 3314/1939 privitor la catehizarea în școlile primare din Arad, același raportor al comisiei culturale propune, iar Adunarea eparhială

invită Consiliul eparhial să stărue neîncetat la On. Minister al Educației Naționale, pentru reactivarea celor 2 posturi de catheți pentru școlile primare din Arad.

(Va urma)

Informațiuni

Noul Patriarh. Vineri în 30 Iunie a avut loc în sala adunării deputaților din București alegerea noului patriarh al României. Colegiul electoral s'a deschis sub președinția I. P. S. Sale mitropolitului Nicodim al Moldovii, locotenent patriarhal. După ce Dl. N. Zigre ministrul cultelor a citit mesagiul regal de deschidere a colegiului electoral I. P. S. Sa mitrop. Nicodim a făcut elogiul patriarhului Miron. Apoi, — I. I. P. P. S. S. mitropoliții Nicolae al Ardealului și Visarion al Bucovinei manifestându-și voința de a nu candida la locul de patriarh, — s'a procedat la votare. Primul votant a fost I. S. S. Sa mitrop. Nicodim, apoi mitropoliții și membri Sf. Sinod. După votul ierarhilor, I. P. S. Sa a cedat președinția I. P. S. Sale mitrop. Nicolae al Ardealului.

Rezultatul alegerii: din 458 votanți I. P. S. Sa mitropolitul Nicodim a obținut 406 voturi.

I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae declară ales pe I. P. S. Sa mitrop. Nicodim și-i urează o păstorie rodnică și îndelungată.

Noul ales este o mare figură de ierarh al Ortodoxiei. Mare cărturar, traducător biblic, autor de opere teologice valoroase, călugăr integru și reprezentant strălucit al curentului paisian.

În numărul viitor vom vorbi într'un articol de fond despre personalitatea noului patriarh.

Acum, primind vestea alegerii I. P. Sf. Sale la încheierea revistei, o anunțăm numai și urăm alesului:

Mulți ani la cârma Bisericii!

P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, din prilejul revenirii la biserică străbună ortodoxă dela diferite culte și secte, a celor 58 suflete din comuna Cermia, împărtășind binecuvântarea arhierască celor reveniți, le-a trimis tuturor ca amintire, cât o frumoasă cruciuliță aurită și bărbaților câte o iconiță a Mântuitorului, iar femeilor câte o iconiță a Măicii Domnului, cu semnătura P. S. Sale.

Încheierea anului școlar la Academia Teologică din Arad s'a făcut Sâmbătă în 24 Iunie. După doxologia servită în capela Academiei de păr. P. Bancea, a urmat festivitatea din aula Academiei. A vorbit P. C. S. păr. Rector Dr. N. Popoviciu (cuvântarea o publicăm în fruntea revistei), P. C. Sa păr. Mihai Păcățian delegatul P. S. Sale episcopului Andrei și studentul absolvent T. Șuteu.

Cu acest prilej s'a făcut constatarea îmbucurătoare că selecționarea studenților la primirea în Academie dă roade bune; din 37 studenți, câți s'au prezentat la examene, 23 au trecut cu foarte bine și 14 cu bine.

Astra Bănățeană și-a ținut adunarea generală la Lugoj în 24—25 Iunie sub președinția d-lui Sabin Evuțianu. Din rapoartele publicate în revista „Lucafarul“ se constată că activitatea „Astrei“ în Banat este bogată, multilaterală și deci laudabilă.

Înregistrăm cu plăcere în deosebi activitatea proiectului bănățene în cadrele Astrei. În despărțământul Timișoara de sub președinția păr. prof. Dr. P. Țucra din 84 conferințe pentru popor, 49 au fost rostite de proiect. În cadrul secției antiacoolice a Astrei, de sub președinția d-lui N. Ciucur, au conferențiat

178 învățători și 261 preoți. — „Rezultă deci, că Școala și Biserica sunt și azi pârghia cea mai puternică pentru ridicarea și răsturnarea oricărui colos de greutate imorală ce ar apăsa sufletul poporului Român” (Luceafărul, p. 41).

Astfel de cifre și constatări publicăm totdeauna cu toată plăcerea.

Asociația clerului „A. Șaguna” Secția Sibiu și-a ținut adunarea anuală la Gheorgheni sub președinția P. C. S. pâr. Emilian Cioran. Între hotărârile ei se cuprinde și moțiunea adresată Ministerului Educației Naționale prin care-i solicită ca Academii Teologice să fie lăsate sub jurisdicția Bisericii, să li se recunoască caracterul de școli superioare cu catedrele avute și mai înainte, iar profesorilor și studenților să li se recunoască toate drepturile care decurg din acest caracter.

Preoțimea din Ardeal se asociază unanim la această moțiune.

Pâr. Diacon A. Trlpon, directorul Tip. Diecezane, a anexat la un număr anterior al revistei noastre un călduros apel către clerul eparhial chemându-l să-și spună cuvântul asupra celor două mari inițiative pe care Sfinția Sa le-a luat: 1. publicarea unui cofilian la Arad cu concursul preoților invitați să se înscrie acționari la o societate anonimă cu menirea de a finanța întreprinderea, și 2. comunicarea datelor necesare monografiei județului Arad, la lucrarea căreia Sfinția Sa a angajat.

Problemele acestea sunt de o însemnătate capitală pentru prestigiul cultural al bisericii și al preoților ei. De aceea invităm din nou, cu toată cinstea și iubirea, preoțimea eparhială să mediteze asupra lor cu toată seriozitatea și să ne comunice orice propunere bună, orice hotărâre și orice material ducător la scop.

Studentii Academiei Teologice din Arad au plecat Miercuri în 28 Iunie într-o excursie de două săptămâni în Săcuime și pe la mănăstirile din Moldova și Bucovina, sub conducerea profesorilor P. Bancea, Dr. S. Șiclovan, Dr. P. Deheleanu și D. Tudor.

Preoții din Eparhie nu au putut fi asociați la excursie, precum s'a anunțat, deoarece organele C. F. R. nu acordă reduceri în astfel de cazuri decât profesorilor și studenților.

Statistica firmelor comerciale și industriale din Maramureș ne prezintă următoarea tragedie: 3% românești, 3,78% minoritare și 92,6 jidovești.

Într'un sat bănățean anul trecut s'a încheiat o singură căsătorie, s'au născut două suflete și au murit 11 inși. Fără comentariu.

Biblia tipărită de Fundațiile Regale anul trecut în zece mii exemplare s'a epuizat. Se va tipări a doua ediție. În Germania anul trecut s'au vândut din Sf. Scriptură 400.000 ex.

Librăria Diecezană din Arad, pe lângă tot felul de cărți literare și bisericești, este înzestrată cu admirabile icoane și obiecte necesare cultului divin și pentru înfrumusețarea bisericii. Atragem binevoitoarea atențiune a preoților care vin la Arad, să o viziteze chiar dacă nu au nimic de cumpărat momentan; să o cerceteze ca pe o expoziție, gratuit, numai pentru a lua cunoștință de bogăția și frumusețea obiectelor bisericești, artistice și lefline cu care este asortată.

Aviz

P. C. Preoți sunt rugați să NU achite abonamentul anului curent la „Biserica și Școala”; dorim să-l reținem din salarii: abonamentul oficiului parohial în luna Iunie, iar în Iulie abonamentul P. C. preoți. Acest mod de încasare va înlătura toate neplăcerile de până aci.

Administrația
„BISERICA ȘI ȘCOALA”

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de 7 Iulie a. c. orele 10 se va ține licitație publică oraș la Consiliul Eparhial Arad, secția economică, pentru vânzarea pe unitate sau loturi mici, după trebuințele amatorilor, a materialului lemnos de construcție și de lucru de stejar și frasin fasonat în pădurea Mănăstirii Hodoș-Bodrog, compus din 100.66 m. cubi lemn de stejar și 41.62 m. cubi lemn de frasin.

Clasificarea lemnului pe dimensiuni de grosimi și esență este:

I. Lemnul de stejar:

15 — 25 cm. l. 20 m. cubi
26 — 35 cm. 22. 63 m. cubi
36 — 45 cm. 35. 61 m. cubi
46 — 55 cm. 31. 52 m. cubi
56 — 65 cm. 9. 70 m. cubi

II. Lemnul de frasin:

15 — 20 cm. 5.99 m. cubi
21 — 25 cm. 11.59 m. cubi
26 — 30 cm. 11.61 m. cubi
31 — 35 cm. 12.33 m. cubi

Piata materialului cumpărat se va face în două rate și anume: jumătate imediat la cumpărare, iar rata a II-a în cel mult 30 zile dela data cumpărării. Materialul se va putea transporta numai după achitarea totală a prețului de cumpărare.

Mănăstirea Hodoș-Bodrog la 23 Iunie 1939.

C. preoți și indeosebi cei din jurul Mănăstirii H. Bodrog sunt rugați a vesti aceasta publicațiune și în sf. biserică.

Administrația Mănăstirii
Hodoș-Bodrog.

Licitație minuendă

Consiliul Parohial din Fiscuț, publică licitație, cu oferte închise, pentru renovarea caselor culturale din Fiscuț, precum și pentru procurarea unui aparat de radio pentru popor, pe ziua de 2 Iulie 1939, ora 15 în localul școlii primare. Condițiile de licitație se pot vedea la oficiul parohial.

Licitanții vor depune o garanță de 10%.

Spesele pentru devizul aprobat și participare privesc pe reflectanți.

Consiliul parohial își rezervă dreptul, ca după desfacerea ofertelor, să continue licitația verbală, adjudicând lucrarea aceluia, în care are mai multă încredere, fără considerare la rezultatul licitației.

În caz de nereușită licitația se repetă la 9 Iulie 1939 în aceleași condițiuni.

Fiscuț, la 25 Iunie 1939. Preot. Teodor Șchlopu
Consiliul Parohial cond. of. par.